

PRIČE

Marice Milčec

ISPRIKA

U posljednjem broju dogodila nam se neoprostiva pogreška. Zbog niza slučajnosti, u tisak je otišao tekst bez dijakritičkih znakova pa se dogodilo da su otišnute priče nečitljive i, samim tim, nerazumljive. Najviše se ispričavamo autorici, a i svima vama koji s užitkom čitate njezine priče. Obzirom da su ponekad nepredvidive okolnosti te koje "caruju", nadamo se da se slični proputi više neće događati.

Uredništvo

CRTA RAZDVAJANJA

Moj mali brat i ja spavamo u istoj sobi. Soba je malena i taman je za mene. Taj se mali uljez nije morao roditi. Baš mi je krenulo dobro u životu kad je stigao. I sve pokvario. Ne dijelimo samo sobu. Dijelimo i ostale stvari. I ljude. Mamu i tatu, na primjer. Pa onda čokoladu! Pa *daj braci pola banane!* Sve se mora podijeliti, kaže mama, a ne razumije kako je meni jer pamtim vrijeme kad ništa nije trebalo dijeliti i kad je život bio tako lijep.

Ta soba, u kojoj smo brat i ja, ta mala soba, nije nešto što se može podijeliti. Ali, moja mama je i to pokušala. Zato jer smo se uvijek svađali oko nečeg u sobi. Jednom je to bilo zbog tepiha koji je bio zajednički, drugi puta bi se pokvačili oko toga tko ima pravo i kada gasiti svjetlo prije spavanja. Najviše smo se svađali zbog nereda. Zato je mama i odlučila podijeliti sobu.

Mama je rekla da pospremimo sobu jer je bila subota, dan velikog pospremanja. Zaboravila je točno kazati što tko mora uraditi. Zato je počeo rat. Klinac nije ništa htio raditi. Te ovo nije njegovo, te ovo nije on uzeo, te ono sam ja bacila pod krevet. Onda mi je pukao film, kako mama kaže, i opalila sam mu čušku da mu se zacrvenio obraz. Balavac se počeo tako derati da je podigao na noge i mamu i tatu. Tatu pogotovo, jer on subotom leži na kauču i čita novine. Urlikao je k'o majmun urlikavac, kojeg smo nedavno gledali na televiziji. To sam mu i rekla, a on je onda urlao još jače. Došlo mi je da mu opalim još jednu. Možda i bih da se nisu pojavili mama i tata. U panici i strahu izazvanom urlanjem klinca.

Tek je onda nastala drama. Kada su vidjeli da smo oboje živi i zdravi, samo zajapureni, balavac od pljuske koju je dobio, a ja od želje da ga čušnem još jednom, odmah su došli k sebi i tada sam ja dobila čušku. Od mame. Moje rođene majke! A tata je samo stajao i gledao. Nije me branio, nije ništa kazao, ništa poduzeo. Za svoju jedinu curicu. To je bilo gore od pljuske koju sam dobila. Onda sam ja plačući ispričala sve po redu, kako je bilo. Mami je bilo žao što me udarila. Ali ne toliko koliko meni. Okrenula se tati i rekla da se to više ne može trpjeti i da ta djeca moraju napokon naučiti što je red i kako se do njega drži.

Pokazala nam je nevidljivu crtu koja će od tog dana dijeliti malu sobu. Još je rekla da će svatko u svojem dijelu držati red. Vrata ćemo morati koristiti zajedno jer je ta granica prolazila baš sredinom njih. Prozor je na mojoj strani, pa ću ja odlučivati o otvaranju i zatvaranju. Prekidač za svjetlo je na njezinoj, pa će on paliti i gasiti svjetlo. Tako je problem riješila moja mama. Zapravo, bilo je to rješenje samo za neko vrijeme. To je već sutra vidjela i sama.

Na graničnoj crti se odnekud našao papirić od bombona. Štunula sam ga bratu. Onda ga je on šutnuo meni. Odmah sam mu ga vratila. A onda se počeo derati. To se dijete stalno dere, rekla je mama, i uletjela u sobu u zadnji tren. Već me je držao za kosu. Sve zbog jednog papirića koji nije bio moj. Balavac je urlao da nije ni njegov. Mama se sagnula, podigla papirić i bacila ga u smeće. Bez riječi.

Nevidljiva granica u našoj sobi još je tamo, samo je mi baš ne priznajemo uvijek. Ako se ne možemo mirno dogovoriti tu je mama. Ona sve brzo riješi. Pospremi, posloži, počisti, i što već treba, samo da bude mir u kući.

Mojoj mami mir u kući je najvažniji!

MAMA I LASTAVICE

Kuća u kojoj živimo nije uvijek bila kuća za ljude. Prije nas to je bila štala. U njoj su djed i baka držali krave i konje. U štali pod krovom, ispod grede, lastavice su imale gnijezdo. Svake su godine u proljeće stizale, malo popravile gnijezdo i u njemu odgajale svoje mlade. Tako je bilo i one godine kad su mama i tata od štale odlučili načiniti dom za nas. Baka i djed nisu više imali konje i krave, ali su lastavice i dalje tu živjele. Zimi ih nije bilo. Otišle bi u južne krajeve.

Kuću su počeli graditi početkom ljeta. A prvo su morali srušiti štalu. Male lastavice još nisu prole-tjele. Mama nije dopustila da se ruši krov dok lastice ne prolete. Tako će, rekla je, imati priliku da prežive i potraže novi dom. Tata se jako ljutio, ali to mu ništa nije vrijedilo. Mama je već odlučila da se radi samo ono što ne uznemiruje lastavice. A njih je sve uznemiravalo. Kao da su slutile što se događa, jednog su dana napustile gnijezdo. Mama misli da su prole-tjele ubrzanim tečajem i preselile u štalu kod susjeda. Tako smo mi dobili kuću. Tako su lastavice izgubile dom. Mama kaže da je to tako u životu, netko dobije a netko izgubi. Mislim da je sama najviše patila zbog ovog životnog pravila.

Sljedeće proljeće mi smo već stanovali u novoj kući, koja je nekada bila štala. Tata kaže da je i sada ponekad štala. Sigurna sam da se samo šali, jer mama pazi na red u našoj kući.

Toga smo proljeća imali žalosne probleme s lastavicama. Kad bi vrata od kuće slučajno ostala otvorena, one bi ulijetale ravno u nju. Zapravo u hodnik. Tu bi panično lepršale, a onda izletjele. Jednom je jedna pala na pod i nije mogla poletjeti. Mama ju je uzela, pregledala krila i nožice i zaključila da joj nije ništa. Samo se uplašila.

Mama kaže da lastavice pamte mjesto gdje su se izlegle i da se tamo uvijek vraćaju. To mogu razumjeti, ali mi nije jasno kako nisu upamtile da je to sada naš dom. Mama to ne može objasniti. Meni je lastavica jako žao i rado bih im dala našu kuću, ali kamo ćemo onda mi. To je naš jedini dom. Mama kaže da je to bio i njihov jedini dom ali da će se već nekako snaći.

Tako je i bilo. Ubrzo smo otkrili da grade novo gnijezdo pod krovom garaže. Odmah smo se zabrinuli. Što će biti kad na garažu stavimo vrata? Onda ćemo već nešto smisliti, kaže mama, i ja znam, sigurno već ima neki plan. I zaista, kad su majstori stavljali vrata načinili su ih tako da se gornji dio mogao skinuti. Kad su laste bile doma, dio vrata je stajao naslonjen na zid u garaži. U jesen, nakon što su otišle, tata je taj dio stavio na mjesto. I tako je na kraju sve bilo dobro. Svi smo imali svoj dom. I mi, i lastavice koje svakog proljeća dolaze. One su naši sustanari i mi ih volimo. A one vole nas, jer zašto bi svake godine ponovo dolazile? Tako misli mama i ja se slažem s njom.

Mama najbolje zna. Baka kaže da laste dolaze samo sretnim ljudima. A tko je sretniji od nas, naročito kada su i lastavice u svom domu?